

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

květen 2020 / ročník XXX

Modlitba za
město

Diecéze v době
PANDEMIE

Kláster sester od Piety,
Calamba, Filipíny

Primátor Jiří Svoboda s 1. náměstkem Jurajem Thomou v katedrále sv. Mikuláše 1. dubna 2020

Sv. Auracián na obraze F. B. Doubka z roku 1912

Modlitba za město České Budějovice a jeho obyvatele

Primátor města České Budějovice Jiří Svoboda v doprovodu 1. náměstka Juraje Thomy navštívili ve středu 1. dubna dopoledne katedrálu sv. Mikuláše, aby v soustředěné chvíli ticha vzpomněli na všechny, kteří jsou nějak postiženi koronavirovou epidemií, a zvláště na obyvatele našeho města.

Chvilí tiché vzpomínky zakončil děkan Dr. Zdeněk Mareš, Th. D. modlitbou za město a jeho obyvatele, nemocné a strádající, lékaře a zdravotníky i za všechny, na něž dopadá tíha nouzového stavu. Vzhledem k platným nařízením vlády České republiky nemohl být tento výjimečný akt přístupný věřícím ani široké veřejnosti. Ti všichni tak byli zastoupeni nejvyššími představiteli města a jeho místní duchovní správy. Modlitba s pamatováním na všechny obyvatele Českých Budějovic proběhla u relikviáře s ostatky sv. Auraciána, který je – spolu s Pannou Marií Budějovickou a sv. Mikulášem – – ochráncem a patronem města. Podle křesťanské tradice byl Auracián římský voják žijící ve 2.–3. století a v době pronásledování křesťanů byl pro svou víru popraven mečem. Pohřben byl v Kalixtových katakombách v Římě, odkud byly jeho ostatky roku 1643 vyzdvíženy a přivezeny do Českých Budějovic. Nejprve byly uloženy v kostele sv. Anny a 4. srpna 1670 byly slavnostně přeneseny do katedrály sv. Mikuláše. Po mnoho dalších generací se k němu lidé obraceli s prosbou o pomoc a posilu, zvláště v období přírodních katastrof, pohrom či epidemií.

Dveře českobudějovické katedrály sv. Mikuláše zůstávají pro jednotlivce otevřené i v těchto dnech v době od 8:15 do 17:30 hodin. Děkan Mareš ujišťuje: „Každý může vstoupit bez obav, neboť několikrát týdně se provádí nejen úklid, ale i desinfekce uvnitř katedrály.“ V posvátném prostoru mohou lidé přemýšlet nad smyslem života nebo hledat paprsek naděje ve složité situaci, jakou nyní prožíváme.

Miroslav Štrunc

Obsah

Modlitba za město České Budějovice a jeho obyvatele	2
Editorial	3
75 let od mučednické smrti P. Josefa Jálka	4
Personalie	4
„Byli jsme pozváni k výzvě, na kterou bychom sami asi jen těžko hledali odvahu“	5
Okénko do rodin o Velikonocích ve stavu nouze	6
DCR připravuje a zve...	7
Pandemie otevřela cestu k virtuálnímu světu	8
Děti ze školky v Lipenské vytvořily obraz vzkříšeného Krista	9
Pandemie a charitativní práce	10
Diecézní centrum pro katechezi se přizpůsobuje změnám v době koronaviru	11
Slovo života pro děti	12
Práce Charity za stavu nouze	14
Zkouška ohněm pro Oblastní charitu Vimperk	16
Koncert rodin ON-LINE?	17
Dobrovolnictví v době koronavirové	18
Koncert pro rodiny	18
Františkův Beránek Boží	19
Třicáté narozeniny Biskupského gymnázia	20
Klášter sester od Piety, Calamba, Filipíny	22
Televize Noe pro vás a s vámi	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice, e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda, P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 11. 5. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Panna Maria Budějovická – ochránkyně města. Deskový obraz patrně z počátku 15. století je označován jako palladium města Č. Budějovice. Originál je uložen na českobudějovickém biskupství. Kopii můžete vidět na hlavním oltáři kostela Obětování Panny Marie na Piaristickém náměstí v Č. Budějovicích; Foto: Jiří Vácha

Foto: Jaroslav Sýbek

Primátor města České Budějovice Jiří Svoboda a 1. náměstek Juraj Thoma navštívili ve středu 1. dubna 2020 dopoledne katedrálu sv. Mikuláše. Chvilí tiché vzpomínky zakončil děkan Dr. Zdeněk Mareš, Th. D. modlitbou za město a jeho obyvatele, nemocné a strádající, lékaře a zdravotníky i za všechny, na něž dopadá tíha nouzového stavu. Více v článku na straně 2.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou nové číslo časopisu Setkání, z něhož se odráží i zcela ojedinělá situace, kterou prožíváme jako společenství Církve. Je to situace, která je sice v mnoha ohledech omezující, avšak i přes veškerá přísná opatření znovu zaznívá radostná zvěst, kterou nelze zastavit: „*Kristus pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu!*“ I přes pevně zavřené dveře večeradla „*Pokoj a Radost*“ může prostoupit; taková je pravda, kterou si živě uvědomujeme v celém velikonočním období.

Měsíc květen, který právě prožíváme, patří k těm nejkrásnějším měsícům v celém roce a je také nazýván „měsícem mariánským“. Snad i v této naší situaci jsme pozváni k tomu, abychom také pamatovali na přítomnost Panny Marie v Církvi a její mimořádnou úlohu v dějinách spásy. Ona dala světu Spasitele, ona stála pod křížem, ona se modlila spolu s apoštoly v očekávání příchodu Ducha svatého. I když se o tom nezmiňují evangelia, vždy bylo velmi živé přesvědčení v křesťanské tradici, že právě ona se jako první radovala ze vzkříšení svého Syna; vždyť kam jinam měly směřovat kroky zmrtvýchvstalého Ježíše, než právě ke své milované matce, která je i naší nebeskou Matkou.

Kéž tedy naše kroky – tak trochu i prostřednictvím tohoto časopisu – směřují v tomto čase k Marii, kterou celé generace před námi vzývaly v překrásných litaních jako „*Těšitelku zarmoucených, Uzdravení nemocných a Pomocníci křesťanů*“.

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice.

75 let od mučednické smrti P. JOSEFA JÍLKA

Dne 20. dubna 2020 jsme připomněli 75 let od smrti P. Josefa Jílka. Narodil se 18. října 1908 ve vesnici Výheň (okr. Český Krumlov, farnost Kaplice). Vysvěcen byl v roce 1932 a jeho služba začala v Prachaticích. Jako farář pak působil v Kunžaku (1935–1936), Katovicích (1936–1942) a Česticích (1942).

Josef Jílek; zdroj: Václav Patera: *Géniové církve a vlasti*, Centrum dějin české teologie KTF UK v Praze

Kněz a hrdina

Pod krycím jménem Jouzínek se hned na počátku války aktivně zapojil do protinacistického odboje. Byl členem buňky Karel odbojové organizace ÚVOD. Na katovické faře se potkávali odbojáři kurýři a v případě potřeby tam nacházeli útočiště. Otec Josef vystavoval falešné křestní listy, pomáhal falšovat přihlášky a odhlášky pobytu, sháněl potraviny a potravinové lístky pro odbojáře atd. Pomohl tím zachránit život řadě českých vlastenců. Za tuto činnost byl 5. srpna 1942 zatčen a po téměř tříletém věznění popraven ve věznici v severoněmeckém městě Brandenburg an der Havel pouhých 7 dnů před osvobozením věznice Rudou armádou. Před popravou hlasitě odpouštěl svým katanům a vyrovnán se svým údělem, odešel klidně do rukou Božích se slovy: „Jdu k svému Ježíši, umírám za svobodu svého národa a vlasti.“ Pochován byl do společného hrobu spolu s dalšími 33 popravenými spoluvězni. Prezident Václav Havel mu v roce 1995 udělil medaili Za zásluhy I. stupně.

Je stále s námi

V Katovicích je památka P. Josefa stále udržována, neboť bě-

Sousoší „Připomínka obětí totalitních režimů“ od Oldřicha Drábka z Choustníku bylo u katovického kostela odhaleno v roce 2018 ke 110. výročí narození P. Jílka

hem svého působení si tento výjimečný farář natrvalo získal srdce svých farníků. Byl citově ohleduplný, diskrétní, uměl jednat s křesťany i nevěřícími, dokázal s lidmi mluvit jejich řečí a zároveň mluvil i svými skutky. Před několika lety bylo na katovické faře zřízeno Centrum P. Josefa Jílka, které zastřešuje nejrůznější aktivity, které připomínají jeho požehnanou činnost. Římskokatolická farnost Katovice připomněla 75. výročí popravy P. Josefa Jílka i letos. Dne 19. 4. 2020 proběhla mše svatá, při které připomněli osobnost P. Josefa Jílka. Mše byla vzhledem k nouzovému stavu bez přímé účasti lidu. Lidé také mohli položit květinu či zapálit svíčku u pamětní desky na katovickém kostele a v soukromí věnovat modlitbu P. Josefovi a všem, kteří položili svůj život za mír a svobodu.

Podrobné informace o P. J. Jílkovi najdou zájemci v knize „Světlá památka a odkaz pátera Josefa Jílka“, kterou napsal P. František Hroznata Janoušek a v roce 2008 vydalo nakladatelství Dauphin. Další informace najdete také v díle „Géniové církve a vlasti“ od Václava Patery.

Petr Samec čerpal z publikací „Světlá památka a odkaz pátera Josefa Jílka“ a „Géniové církve a vlasti“

Personalía

A. Ustanovení:

R. D. Zdeněk Prokeš byl k **25. 3. 2020** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Vyšší Brod** a excurrento administrátora farnosti **Rožmberk nad Vltavou**, vše vikariát Český Krumlov a z funkce **člena vikariátní rady vikariátu Český Krumlov**. Č. j.: 900/2020.

Mons. ThLic. David Henzl byl od **26. 3. 2020** ustanoven excurrento administrátorem farností **Vyšší Brod** a **Rožmberk nad Vltavou**, vše vikariát Český Krumlov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 901/2020.

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Jan Hamberger oslavil **25. 4. 2020** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. Jiří Cihelna oslavil **24. 4. 2020** své osmdesáté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

Byli jsme pozváni k výzvě, na kterou bychom sami asi jen těžko hledali odvahu

P. ThLic. Josef Prokeš je administrátorem ve Vodňanech a administrátorem excurrento v Chelčicích, Lomci a Skočicích. Je také ustanoven diecézním duchovním rádcem skautů. Velmi blízko má k mladým lidem a možná i proto již delší čas využívá moderní technologie. Situaci, kdy byly zrušeny všechny veřejné bohoslužby a Velikonoce museli věřící prožít bez návštěvy kostelů, chápe jako těžkou výzvu, ale zároveň i příležitost k obohacení duchovního života.

Koronavirus udeřil rychle a stejně rychle byl zaveden nouzový stav. Jak jste to vnímal v půlce března?

Zastihlo nás to samozřejmě nepřipravené. Kdo z nás by si dokázal třeba o Vánocích nebo na Popeleční středu představit, že by nikde nebyla veřejná mše svatá. Možná nás to ale pozvalo k výzvě, na kterou bychom sami asi jen těžko hledali odvahu. Ale také se ukázalo, že jsme na to byli schopni docela dobře zareagovat. Po prvotním šoku a bezradnosti se většina farníků dobře zorientovala. A teď, po Velikonocích, které jsme všichni prožili doma, nejsou výjimkou svědectví řady lidí, že to bylo sice těžké, ale že to byly nejhlubší Velikonoce, které prožili.

Již v půlce března jste na YouTube začal vysílat krátká videa na téma „Aby se z neděle beze mše sv. nestala druhá sobota“. Podle sledovanosti to byl velmi úspěšný počín.

Cestu, kterou jsem používal nejvíce, byl opravdu YouTube kanál. Již dříve jsme tam dávali záznamy kázání z Lomce. Teď, po zániku veřejných bohoslužeb, jsme začali připravovat videa, která by mohla pomoci při modlitbě doma. Lidé oceňovali zvláště konkrétnost. Třeba používání symbolů jim hodně pomáhalo v realizaci domácích bohoslužeb. Pátou nedělí postní to byla příprava svíce, na Květnou neděli zdobení dveří domova, na Zelený čtvrtek chléb a modlitba vděčnosti za Boží přebývání v našem životě, na Velký pátek potom kamínky a květy kolem kříže jako symbol naší kajícího a zároveň proseb za celý svět, a při Vigílii zapálení svíce s obnovením křtu. Nakonec na Boží Hod modlitba kolem Písma a shrnutí toho, co jsme vlastně prožili.

Foto: Martin Ryznar

Je YouTube vhodný pro komunikaci se starší generací?

Starší lidi vidím jako samostatnou skupinu, která nevládne internetem tak dobře, jako mladí (i když i mezi seniory najdeme řadu zkušených „surfařů“). Proto je s nimi – z pohledu faráře – komunikace technicky složitější. Pro tyto farníky jsou podle mě naprosto zásadní přenosy bohoslužeb v televizi Noe nebo v rádiu Proglas. Zvláště ranní mše svatá v 7:00 se Svatým otcem se letos staly fenoménem. A to nejen u starších lidí. Mnohé rodiny takto společně začínají každý den.

Došlo tedy i k posilování rodinných vztahů?

Určitě. Například v mnoha rodinách, zvláště tam, kde jsou menší děti, se osvědčilo vyjít do přírody třeba k nějakému křížku. Toto malé rodinné putování pomohlo dětem soustředit se na duchovní prožitek. Velmi často také lidé doma kombinovali různé podněty. Třeba se podívali na naše video pro společnou modlitbu a doplnili to kázáním některého z kněží, které bylo připraveno na internetu. To se jim často v kostelech nepoštěstí. A pak měli čas o tom v klidu přemýšlet, nebo to probrat se svými nejbližšími.

Nepřeválcuje domácí bohoslužba návštěvu kostela?

Obecně myslím, že se ukázal velký hlad po eucharistii a svátosti smíření. Neřekl bych, že by zkušenost domácích bohoslužeb mohla v budoucnu znamenat, že by lidé chodili méně do kostela. Spíše myslím, že se tím výrazně obohatil duchovní život našich farníků. O věcech začali více přemýšlet a více museli stát na vlastních nohách. A to je v situaci, kdy nemáme zrovna nadbytek kněží, dobrá zkušenost. Také zaznamenávám, že si lidé chtějí podržet dobré plody a ty „poklady“, které v tomto čase od Pána dostali.

Budete pokračovat v YouTube přenosech i po skončení karantény?

Za sebe vidím zajímavý potenciál v domácích nedělních vigíliích. Na sobotní večer připravit podněty pro domácí bohoslužbu. Při té by se mohl shrnout končící týden, poděkovat za to dobré, poprosit za odpuštění toho špatného, svěřit Bohu své prosby a potom by zazněl jeden podnět k liturgii Božího Slova právě začínající neděle. Neztratila by se tak domácí modlitba a zároveň bychom se už dopředu připravili na společné nedělní slavení v kostele. Věřím, že pak bychom na mši svatou přicházeli v dost jiném nastavení.

Otče Josefe, děkuji za rozhovor.

Ptal se Petr Samec

Foto: archiv Diecézního centra pro rodinu

Okénko do rodin o Velikonocích VE STAVU NOUZE

Ve stavu nouze se život odehrává především v rodině. Rodiny jsou postaveny před mnohé úkoly. Do pracovních povinností, role domácích učitelů a příprav celodenního stravování přišly – jako každý rok – Velikonoce, a i ty měly rodiny možnost samostatně připravit. Pastorační centrum ve všech složkách poskytlo řadu podnětů pro Velikonoce doma ve stavu nouze. Pojďte nahlédnout, jak se to podařilo. Myslím, že z příběhů popsaných níže je patrná radost, samostatnost a hluboký duchovní život, v němž mohou děti v našich rodinách vyrůstat.

Naše Velikonoční triduum ve stavu nouze bylo opravdu mimořádné. Jsme rodina, která je totiž už celých 30 let ve službě církvi, místní farnosti. Manžel je sólovým zpěvákem při každé mši, zvláště pak slavnostní, dcera zpívá ve sboru a já jako katecheta se věnuji dětem ve farnosti, aby mohly i ony dobře prožít Velikonoce.

Chodíme s dětmi z farnosti pravidelně na Velký pátek na křížovou cestu upravenou speciálně pro ně, připravuji i další aktivity. Naši farnost máme opravdu velice rádi a také pro ni rádi toto vše děláme. Vlastně se jde z jednoho do druhého s nasazením všech sil.

Tento rok v době zavření kostelů pro veřejnost to ale nešlo. Poprvé v životě jsme měli Velikonoce bez sólového vystoupení manžela v kostele, nespěchali jsme na žádnou bohoslužbu či akci, kde na nás čekali další. Nemuseli jsme nic. Zažili jsme tak originální jedinečné Velikonoce.

A jaké byly? U nás doma se to prostě nemohlo obejít bez zpěvu. Známe zpěvy z liturgie všichni doma vlastně z paměti, do textů ani not se není třeba dívat. Půjčili jsme si na Velikonoce od příbuzných chalupu na venkově mezi kopci a lesy. Nepřepínali jsme kanály v televizi, abychom hledali přenosy mší. Jen na Velký pátek jsme spoluprožili silnou

Foto: archiv Diecézního centra pro rodinu

Foto: archiv Diecézního centra pro rodinu

křížovou cestu s papežem Františkem přenášenou z Říma, kterou z jeho podnětu připravila vězeňská duchovní služba z nápravného zařízení „Due Palazzi“ v Padově. Společně jsme odzpívali pašije, zpívali tak Pánu Bohu a sobě. Místo přijímání o Velikonocích jsme prožili modlitbu duchovního přijímání podle kancionálu.

Jeden z nejsilnějších momentů se odehrál na dvorku půjčené chalupy, kde manžel do tmy noci zpíval Exultet jako každý rok, jeho zpěv zněl krajinou lesů a kopců a světlo svíce sílilo s přibývajícím tmou, do níž se šířila chvála světla, stvoření, Vykupitele i šťastné viny. Závěrečné aleluja naší domácí bohoslužby nám bude znít po celou dobu velikonoční.

Možná to byla pro mě osobně záchrana z přepracování k vydechnutí a spočinutí, a docela prakticky také k zastavení, a nejen k uspořádání si všech výukových a pracovních materiálů pro farnost, ale i probuzení pramenů nové radosti a vděčnosti v mém nitru.

Rodiče doma vedou děti ve víře, ale jak je to vlastně? To vedení bývá oboustranné, tolik se od dětí můžeme učit. Z mailové korespondence jedné maminky s katechetkou s obrázky k tomu:

„Ahoj, posílám pro radost... Dneska jsme měli doma nábožko-). První část křížové cesty podle vira.cz. Bavilo je to dost a je to krásné, k výstavě i k zarámování. Budte negativní (hlavně v testech na koronavi-:-) J+V“

„Ahoj, posílám celou křížovou cestu, dnes jsme ji dodělali. A k tomu Kubískovo výtvar inspirovaný právě křížovou cestou a pak krásný kříž, který nám udělal na mši a lípnul pod rádio :)... někdy jsou to miláčky:). Mějte se dobře. J+V“

A jak se školními dětmi? To bývá oříšek, zvlášť kluci mladšího školního věku mají bohatě energie. Dovedete si s nimi představit domácí bohoslužby?

Zelený čtvrtek jsme jako rodina oslavili pesachovou večeří. Dřív jsme ji vždy prožívali v našem společenství a zprvu jsme ji ani organizovat doma nechtěli, že je nás málo. Ale nakonec jsme se pro ni rozhodli a nelitovali jsme. Jsme rodina s dvěma kluky 8 a 6 let. Bylo poznat, jak i oni cítili slavnostní atmosféru této oslavy. Vnímali výlučné postavení táty v čele, pro kluky je otcova autorita hodně důležitá. Role jsou při pesachové večeři hezky rozdělené, zpívali jsme společně písničky, které jsem děti učila v domácí škole. Nejmladší syn se ptal: „A proč je tahle noc zvláštní?“ Táta mu odpovídal: „Protože slavíme přechod...“ vyprávěl jim s Biblí v ruce.

Kvůli dětem jsme museli strukturu trochu zjednodušit. Přesto hostina proběhla u krásně prostřeného stolu se sedmiramenným svícem, jedli jsme jen při svíčkách, na stole byly hořké byliny, macesy, kořená zelenina. Připíjelo se z poháru. Zvedli jsme druhý pohár pro Mesiáše a přinesli ikonu Ježíše Krista, a to byl závěr večeře. Při přípravě nám pomohly webové stránky komunity Blahoslavenství, podle návodu jsme vytvořili i Getsemanskou zahradu. Kluky to chytlo, se zápalem nosili z bytu na stoleček všechny naše pokojové květiny, kam jsme ikonu se svíčkou umístili a kde jsme jako rodina také oslavu Zeleného čtvrtka ukončili.

Poté, co děti usnuly, jsme pokračovali v modlitbě s manželem. Ráno jsem se probudila v 5 hodin a ranní modlitba byla krásným setkáním s Bohem. Nastal Velký pátek a běžné práce, pečení mazanců atd. Vigílii Vzkříšení jsme sledovali na přenosu obřadů Komunity Blahoslavenství z Dolan – všichni jsme měli rozsvícený paškálek při zpěvu slavného Exultetu. V době stavu nouze máme už obvyklé nedělní ráno se mší v televizi. Hezky se oblékneme, děti neběhají po bytě, prožijeme mši tak, jak to má být. A pondělní pomlázku jsem si užila jako jediná výlučně sólově na zahradě našeho domu. Kluci si pak užili jako obvykle hledání vajíček na zahradě...

Příběhy vybrala a upravila A. Poláčková

DCR připravuje a zve...

Jarní kurz přípravy na manželství v roce 2020

DCR pořádá jarní kurz přípravy manželství (civilní i církevní) se 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib. Bude se konat **vždy v úterý večer od 19:30 do 21:00 hodin. Začátek byl oproti původnímu termínu přesunutý na 12. 5. 2020.** Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, přihlásit se na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981 a těšit se na jednotlivá témata našeho jarního kurzu.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“.** Koná se **vždy poslední středu v měsíci v 17:30, v květnu 27. 5. 2020 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí.** Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

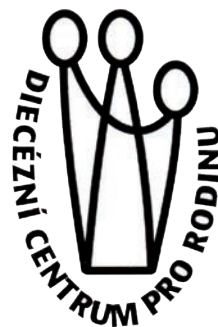
K Mezinárodnímu dni rodin chystá Diecézní centrum pro rodinu ve spolupráci se Soukromou základní uměleckou školou Natanael **Koncert rodin on-line**, který se koná **ve středu 13. 5. 2020 od 18:00 hodin. Připojte se ke sledování vystoupení rodin na youtube!**

Duchovní víkendová obnova pro rodiny s dětmi s hostem Mons. Václavem Malým ve dnech 15.–17. 5. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem se bohužel pro nařízení vlády nekoná.

Týdenní duchovně relaxační pobyt rodin s názvem „Nebojte se, radujte se“ v domě sv. Vintíře na Dobré Vodě u Hartmanic v termínu 12.–18. 7. 2020. Programem provází P. Petr Hruška z Chebu. Přesnější informace včetně přihlášky najdete na našich webových stránkách. V případě dotazů a nejasností volejte na 731 402 981. **Máme ještě volná místa!**

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

Pandemie otevřela cestu k virtuálnímu světu

Foto: Karel Diblík

Rodina z Chocně se právě dívá na katechezi Bílé soboty, kterou připravilo Pastorační středisko Biskupství českobudějovického

Pandemie, kterou prožíváme, je pro řadu lidí obdobím velké životní zkoušky, utrpení a obav. Manželé a rodiny tráví pohromadě více času, než jsou zvyklí. Rodiče pomáhají dětem s učením, byť nejsou pedagogové. Snaží se, jak to jde, udržovat nějaký duchovní řád, když není možné chodit do společenství a na bohoslužby. Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém tuto dobu přijalo jako velkou výzvu od Boha a vstoupilo se svými vikariátními zástupci a katechety do virtuálního světa.

Pozdrav lásky a požehnání pro seniory

Po vypuknutí pandemie se zdálo, že bude mít vážné následky pro seniory. V jiných zemích bylo vidět, jak je tato křehká skupina izolovaná ve svých pokojích. Protože Diecézní centrum pro seniory do domovů jezdí pravidelně, připravilo první virtuální projekt právě pro ně. Mělo to být pro seniory povzbudivé, a proto bylo natočeno několik videí s písničkami, s pozitivními příběhy a především s ujištěním, že na naše seniory myslíme a přejeme jim zdraví. Tato videa jsme pak rozesílali do domovů pro seniory.

Virtuální setkání mládeže

Na pátek večer 3. dubna a sobotu 4. dubna bylo naplánováno Diecézní setkání mládeže, jak je již od roku 1991 zvykem.

Mladí z diecéze se sjíždějí do Českých Budějovic, aby se svým biskupem před Květnou nedělí vyznali, že Ježíš je Pán. Pandemie se nám postavila do cesty. Diecézní centrum pro mládež přijalo výzvu a začalo dva týdny před akcí pracovat na realizaci virtuálního setkání mládeže v kostele sv. Jana Nepomuckého v Hluboké nad Vltavou, ve kterém má farnost už 4 roky zkušenost s živým přenosem, který dosahuje vysoké kvality zvuku i obrazu. „První výzvou bylo sehnat mladé, kteří v té době již byli svou školou často zavaleni úkoly, a bojovali se zvládnutím učiva,“ říká Petra Pleťánková, hlavní koordinátorka Virtuálního setkání mládeže a pracovnice DCM a dodává: „Pak bylo náročné najít mladé, kteří by byli ochotni a měli odvahu se zapojit osobním svědectvím do virtuální křížové cesty. Kromě toho bylo za-

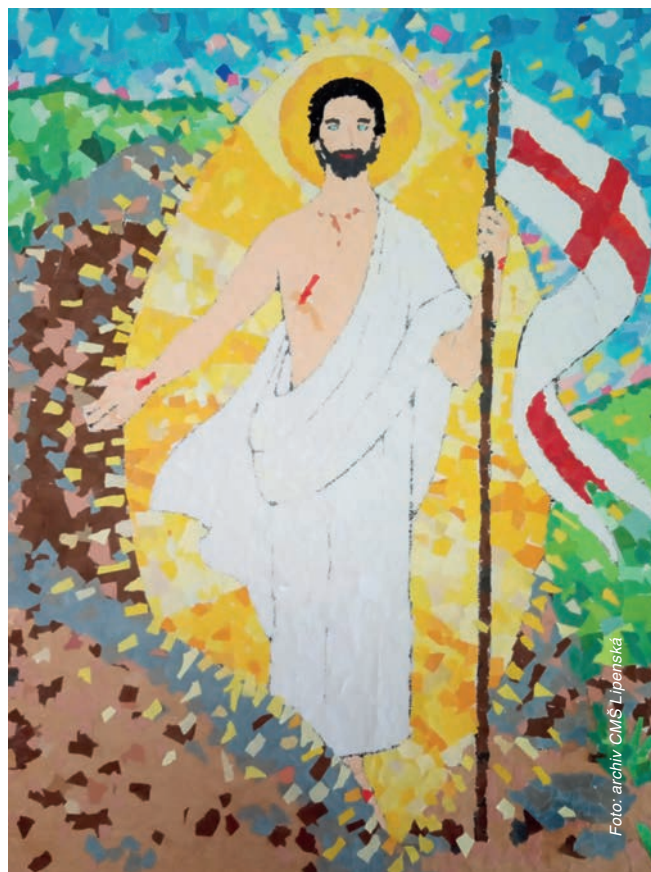
potřebí natočit hodiny obrazového materiálu z přírody, protože většina svědectví byla v podobě audio nahrávky.“ Nakonec se to podařilo a vznikla velmi niterná křížová cesta s 15 svědectvími proloženými písněmi, které nahrála Mirka Dolanská. „Několik přednášejících, kteří měli původně dorazit do Českých Budějovic na Diecézní setkání mládeže, souhlasilo s virtuální katechezí či workshopem. Biskup Pavel Posád svolil k rozhovoru v rámci pořadu „Uvolněte se prosím,“ říká otec Tomas van Zavrel, ředitel Pastoračního střediska a pokračuje: „Tak vznikl celovečerní pořad, jehož části bylo možné shlédnout i na YouTube kanálu s názvem Pastorační středisko ČB.“ Mnoho mladých se rádo zapojilo do virtuální mše svaté v reálném čase. Na mši tak měli aktivní účast lektori, kapela i přímluvci, jejichž tváře byly při živém vysílání vidět. Otec Tomas předsedal bohoslužbu a díky firmě Live 4K media měl aplikaci, kterou ovládal vstupy a tak mohl být v kostele sám bez roušky. Na Virtuální setkání mládeže přišlo mnoho pozitivních ohlasů, a to nejen od mladých. Podle statistik YouTube se v pátek večer zaznamenalo přes 1000 shlédnutí a 433 sledovatelů s průměrnou délkou sledování 90 minut. V sobotu to pak bylo téměř 900 shlédnutí. 60 % diváků bylo ve věkové kategorii 15–34 let.

Virtuální velikonoční triduum

„Po vydařeném „Diecézku“ se začaly ozývat hlasy, zda bychom na Velikonoc nepřípravili něco podobného,“ vysvětluje otec Tomas rozhodnutí Pastoračního střediska pro „Virtuální velikonoční triduum“ a dodává: „Jenže tentokrát bylo ještě méně času. Zase se ukázalo, že když Bůh zadává úkol, mocně pomáhá.“ Aby naplnili vysílání vhodnými pořady, získali organizátoři od nizozemského spolku Bach povolení k opakování promítnutí Matoušových Pašijí od Johanna Sebastiana Bacha a využili volně šiřitelný ekologický osvětový film Domov v návaznosti na exhortaci Laudato sí. Kromě toho bylo na každý den tridua připraveno několik katechezí pro děti a dospělé (viz foto) a také dokument o slavení Velikonoc v našem biskupském bohosloveckém semináři Redemptoris Mater. Tím se podařilo naplnit třídní program a videa byla navíc k dispozici k pozdějšímu shlédnutí na YouTube kanálu Pastoračního střediska. Všechny obřady se konaly za aktivní virtuální účasti věřících. Kromě zpěvů a čtení byly v předstihu několika rodinami například natočeny záběry domácího obřadu umývání nohou a na Zelený čtvrtek byli účastníci bohoslužby vyzváni, aby se ve svých rodinách také zapojili. V rámci tridua Lea Tučková natočila video s návodem, jak připravit domácí paškál, který se pak mohl zapálit v rámci sobotní Velké noci, kdy několik rodin natočilo záběry, jak se zapaluje na dvoře velikonoční hranice. Vigilie se skládala z více než 50 videí a nabízela všechna čtení včetně komentářů. „Pro mě to byl mimořádný a nezapomenutelný zážitek,“ říká František Novák a dodává: „Muselo to dát hodně práce a úsilí, ale stálo to za to.“ Podle statistik YouTube se v rámci tridua zaznamenalo přes 1200 shlédnutí s průměrnou délkou sledování 180 minut. Téměř 50 % diváků bylo ve věkové kategorii 15–34 let

Tomas van Zavrel

Děti ze školky v Lipenské vytvořily obraz VZKŘÍŠENÉHO KRISTA

„Obraz vzkříšeného Krista vznikl vlastně náhodou,“ říká sestra Serafína, ředitelka Církevní mateřské školy Lipenská. „V posledních letech se nám s dětmi podařilo zhotovit několik obrazů. S dětmi z Misijního klubka jsme vytvořili **obraz sv. Jana Nepomuka Neumanna**, který byl i na výstavě v Prachaticích. Vloni jsme na výstavu v klášterním kostele poslali mozaiku **Ukřižování**. Letos jsme chystali **Poslední večeři**, která nám dala opravdu hodně práce. Šetřili jsme si ji na letošní výstavu, ale nakonec byla potřeba jinde, tak jsme se jí s kolegyní zřekly. Co teď? Narychlo jsme naplánovaly **mozaiku vzkříšeného Krista**. U většiny obrazů se domluvíme na námětu, jedna paní učitelka vytvoří podklad, domluvíme barvy a pak už se mohou do práce pustit děti.

Ty nejmenší se zapojují alespoň trháním papírků – a těch je potřeba opravdu hodně. A přitom lepíme a lepíme. Některé děti vydrží pracovat i dlouhou dobu. Některé jsou velmi precizní, jiné jen lepí a lepí, šup sem – šup tam, ale u této práce je výhoda, že je možné vše, v případě potřeby poopravit (některá místa pak mají docela silnou vrstvu). Důležité je, aby to všechny bavilo.“

Red.

Pandemie a charitativní práce

V souvislosti s nouzovým stavem byla Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhlášena tzv. pracovní povinnost pro studenty sociální práce. K té je mohou povolát krajské úřady, aby posílili poskytovatele sociálních služeb. Týká se to i studentů, kteří na Teologické fakultě v Českých Budějovicích studují sociální práci a charitativní práci nebo etiku v sociální práci.

Pracovní povinnost je opatřením, které má za cíl ochránit skupiny obyvatelstva, které jsou nejvíce ohroženy pandemií, tedy osoby se zdravotním postižením, chronicky nemocné a seniory. Na rozdíl od zdravotnictví, které nyní bývá označováno jako první linie, jsou sociální služby pomyslnou poslední linií obrany. Jejich posílení studenty sociální práce nemá svůj smysl v léčení klientů, nýbrž v jejich ochraně. V ideálním případě měli studenti personálně posílit poskytovatele sociálních služeb tak, aby k proniknutí infekce do rezidenčních zařízení vůbec nedošlo.

Je zřejmé, že se tento záměr z různých důvodů nezdařil. V některých krajích studenti sociální práce zatím povolání nebyli, i když už bylo infekcí zasaženo několik zařízení sociálních služeb a zemřeli už i klienti v domácí péči. Jako problematická se pro povolání k pracovní povinnosti ukazuje podmínka, kdy musí klienty na zdraví nebo životě ohrožovat nedostatek pracovníků. Její pozitivistický výklad vede k přístupu, kdy je situace považována za bezpečnou, dokud jsou pracovníci poskytovatele schopni udržet střídání služeb. Nyní už je jasné, že situace ohrožující zdraví a život klientů nastala pro klienty sociálních služeb mnohem dříve.

Pokud by výklad oné podmínky sledoval základní principy sociální a charitativní práce, bylo by možné předejít současné situaci izolací zařízení sociálních služeb. Jen Teologická fakulta mohla jejich poskytovatele podpořit téměř stovkou studentů.

Když se v 19. stol. sociální práce etablovala od charitativních aktivit, stala se nástrojem, kterým společnost začala řešit problémy vznikající z jejího způsobu života. Jsou přitom sledovány principy zajištění stejné úrovně spravedlnosti a minimálního životního standardu pro všechny bez rozdílu. Sociální práce

proto pracuje jak se svými klienty, aby dokázali zvládat nároky prostředí, ve kterém se pohybují, tak také s jejich prostředím, aby jeho nároky na jednotlivce nebo rodiny byly přiměřené. Charitativní práce je odvozena z latinského *caritas*. Vyjadřuje solidární, nezištnou, přátelskou či podpůrnou lásku, tedy lásku bliženeckou. V duchu biblického étosu je rozhodujícím kritériem, komu je taková láska určena, míra jeho nouze. V evangeliích jsou proto Ježíšem preferováni ti, kdo byli vyhnáni, kterým se ostatní vyhnuli, nebo ti, kteří byli považováni za ztracené existence.

Mohlo by se proto zdát, že jsme se jako společnost zachovali v situaci pandemie nadměrně sociálně a charitativně, když jsme rozhodným zásahem omezili většinu aktivit společnosti. Byla tak zdánlivě zajištěna šance na přežití pro všechny, a to zejména s ohledem na ty nejslabší. Zpětně jsou však vidět dva zásadní problémy. Samotná omezení nedokázala zajistit bezpečí pro všechny, natož pak pro ty, kdo jsou pandemií ohroženi nejvíce. Ukazuje se naopak, že přijatá opatření vůbec nebyla takto charitativně a sociálně zacílena. Omezení fungování společnosti navíc způsobuje druhotné problémy. Lidé přicházejí o práci a dostávají se i se svými rodinami do existenčních problémů, karanténa umožňuje bujení domácího násilí. Všichni nemají stejné šance pro přežití ochranných opatření a postupně vznikají jiné nejvíce ohrožené skupiny.

Pro sociální a charitativní práci není něco takového překvapivé, je zvyklá obracet se k těm, kdo potřebují pomoci. Věci by ale prospělo, pokud by byla slyšena dříve, než opět dojde k prolomení posledních obranných linií.

Michal Opatrný

Autor je trvalý jáhen, na Teologické fakultě v Českých Budějovicích přednáší pastorální teologii a charitativní práci

Diecézní centrum pro katechezi se přizpůsobuje změnám v době koronaviru

Již v masopustní době jsme na Pastoračním středisku začali plánovat akce pro děti, školy i veřejnost. Jednou z nich byla výstava s obrázky o velikonočních událostech malovanými dětmi. Požádali jsme katechety a kněze, aby při výuce náboženství nebo farních katechezích kreslili s dětmi obrázky. Děti mohly znázornit, co se o Velikonocích v Jeruzalémě dalo, zachytit poslední události Ježíšova života od Květné neděle až po Zmrtvýchvstání, anebo namalovat, jak tyto události dnes slavíme v církvi či v rodině.

V kanceláři Pastoračního střediska se nám na začátku března sešlo mnoho pěkných a vypovídajících obrázků. Mohli jsme tedy začít chystat výstavu – to znamenalo, že ke každému dni Svatého týdne připravíme panely s obrázky a texty připomínajícími, co se ten den přihodilo. Interaktivní výstava měla být v klášterní chodbě na Piaristickém náměstí. Počítali jsme s tím, že chodba bude po celé dny otevřená a návštěvníci by se při prohlížení výstavy mohli přímo zapojit do drobných aktivit, které by prohlubovaly smysl událostí a propojovaly se s životními zkušenostmi. Výstava byla ještě s dalším programem nebo s prohlídkou kostela Obětování Panny Marie také nabídnuta základním a mateřským školám v Českých Budějovicích, z nichž některé měly už s námi domluvené termíny.

Ale člověk mluví a koronavirus mění. A ten toho změnil mnohem víc, jak všichni dobře víme. Výstavu jsme udělat nemohli, ale obrázky nám ležely na stole. A teď co s nimi? A tak nás napadlo využít je jinak: když nemohou děti s rodiči přijít na výstavu, musí obrázky za nimi. Nejdřív jsme všechny obrázky naskenovali do počítače a pak vytvořili velikonoční prezentaci v počítači. Obrázky doprovázely namluvené texty dětí z jedné rodiny. Prezentaci pak katecheti a kněží rozeslali mailem rodičům dětí, které mají na náboženství apod., aby si ji mohli stáhnout na svůj počítač, v klidu se na ni podívat a připomenout si, co všechno o Velikonocích slavíme a čím jsou pro nás tak důležité.

Ale obrázků bylo mnohem víc, než mohlo být využito v prezentaci. Žádný obrázek však nezůstal ležet ladem, všechny jsme využili ještě jinak. Pastorační středisko totiž má ve svém hledáčku všechny věkové kategorie – vlastně všechny lidi v naší diecézi, a vymyslelo projekt „Děti přejí seniorům“. Na tuto výzvu se zapojily další děti a na adresu katechetky@bcb.cz rodiče posílali oskenované nebo vyfocené obrázky jejich dětí. Vytisknuté obrázky jsme ještě na druhé straně listu opatřili velikonočním přáním a posílali poštou do domovů seniorů či jiných podobných zařízení tak, jak jsme se dopředu s vedením telefonicky domluvili. Vedoucí v domovech pro seniory či na Městské charitě přijali s povděkem, že tak pomůžeme udělat

Autor: Adéla (10 let), ZŠ Rudolfovská

radost seniorům, o které se starají. Většina rodičů s nadšením přijala tento nápad, vždyť i vydašené, veselé a radostné obrázky dětí toho byly dokladem. Od 31. března do 7. dubna se nám sešlo 98 obrázků.

Toto však nebyla jediná věc, ve které se muselo Pastorační středisko přizpůsobit. Učitelé náboženství komunikují se svými dětmi přes počítač nebo mobil a dopředu plánované Diecézní setkání mládeže před Květnou nedělí nakonec bylo virtuální. Několik katechetů z naší diecéze se zapojilo do skupiny na Discordu přes internet iniciované a vedené otcem Cyrilem Havlem a Evou Muroňovou z redakce Duhy. Jsme tak spojeni napříč republikou a spolu se domlouváme, jak obohatit duchovní život rodin. Vymysleli jsme např. křížovou cestu mapující tuto těžkou dobu s názvem Křížová cesta proti strachu. Dále přemýšlíme nad tématem Panny Marie či o letnicích.

Další důležitou věcí, která vznikla jako odpověď na to, že se nemůžeme shromažďovat a scházet na mších svatých, jsou natáčené minikatecheze. Martina Fürstová z Diecézního centra pro katechezi již několik let připravuje minikatecheze na každou neděli pro mladší a starší děti, které mohou být využívány třeba v kostele. Jejich prostřednictvím je evangelium té určité neděle přiblíženo dětem. Ke konci postní doby Martina začala natáčet videokatecheze, ve kterých přiměřeným přitažlivým způsobem přibližuje dětem evangelium, které se v tu neděli zrovna čte při mši svaté. Rodiče s dětmi se na video mohou v pohodlí a v klidu domova podívat, porozumět tomu, co se stalo a popovídat si o tom či udělat si nabízenou aktivitu k prohloubení sdělení evangelia. Pěknou zpětnou vazbu jsme dostali od jedné maminky: „To musí být skvělé, mít kamaráda Ježíše.“ Tak se vyjádřila Ráchelka, když si spolu pročetly katechezi o vzkříšení Lazara.

Na webu Pastoračního střediska <https://prolidi.bcb.cz/> najdete ještě více, než je uvedeno v tomto článku.

Iva Hojková

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

Jednou z cest, jak zůstat s Ježíšem spojeni, je přijmout jeho Slovo.

To dovoluje Bohu **vstoupit do našeho srdce a učinit ho „čistým“**, oprostit je od sobectví, aby mohlo nést hojné a dobré ovoce.

SŽ 05

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

Chutným ovocem, které evangelium slibuje tomu, kdo se nechá prostoupit Boží láskou, je **plnost radosti**.

Je to zvláštní radost 😊, která kvete i v slzách 😭, tryská přímo ze srdce ❤️ a zavláží je 🌧️ okolní zemi.

SŽ 05

Je to *malá předzvěst* **vzkříšení**.

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

Je to přátelství, které vytváří síť pozitivních vztahů, zaměřenou na uskutečňování **přikázání vzájemné lásky, která tvoří bratrství**.

SŽ 05

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

Když budeme žít přikázání vzájemné lásky, dospějeme k tomu, že budeme **smýšlet jako Ježíš**, aby on skrze nás mohl znovu žít ve světě 🌍, abychom ukázali společenosti, často vězící v nečistotě zla 😞 a hříchu, **božskou čistotu** 🌿, průzračnost, kterou **dává evangelium**.

SŽ 05

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

Žité Slovo

nás vyvádí ze sebe...

... abychom se s láskou setkávali s bratry, počínaje těmi nejbližšími: v našich městech, v rodině, v každém životním prostoru.

SŽ 05

Skrze vzájemnou lásku opravdu žijeme Slovo s jeho účinky svatosti, blízkosti Boží. Osamocený jedinec není schopen dlouho odolávat svodům světa, zatímco ve vzájemné lásce nachází zdravé prostředí, které je schopno poskytnout ochranu pro jeho opravdový křesťanský život.

Ch. Lubichová, Slova života
5/1982,
(Opere di Chiara Lubich 5;
Città Nuova, Roma 2017)

wordteens.focolare.org

"VY JSTE UŽ ČISTÍ TÍM SLOVEM, KTERÉ JSEM K VÁM MLUVIL." (Jan 15,3)

SŽ 05

Jsme nová poupata

„Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil.“ (Jan 15,3)

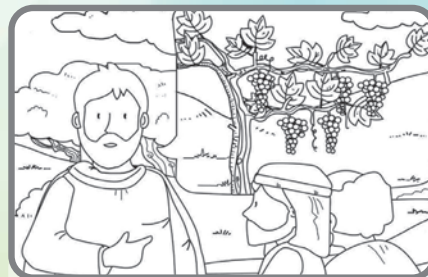
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Po Poslední večeři začal Ježíš mluvit se svými apoštoly. Jidáš Iškariotský už odešel a chystal se Ježíše brzy zradit.

Byl to tragický moment. Ježíš řekl učedníkům několik velmi důležitých slov, které nikdy nezapomenou. Jedna věta zněla: „Já jsem pravý vinný kmen a vy jste mé ratolesti.“

Pokud zůstanete ve mně, pokud budete naslouchat mým slovům, budu žít ve vás a vy ponese mnoho ovoce. Ti, kdo ve mně nezůstanou, budou vyvrženi ven jako suché ratolesti. (viz Jn 15:1-7)

Jednou večer byla maminka hodně unavená a požádala mě o pomoc s večeří. Nechtělo se mi.

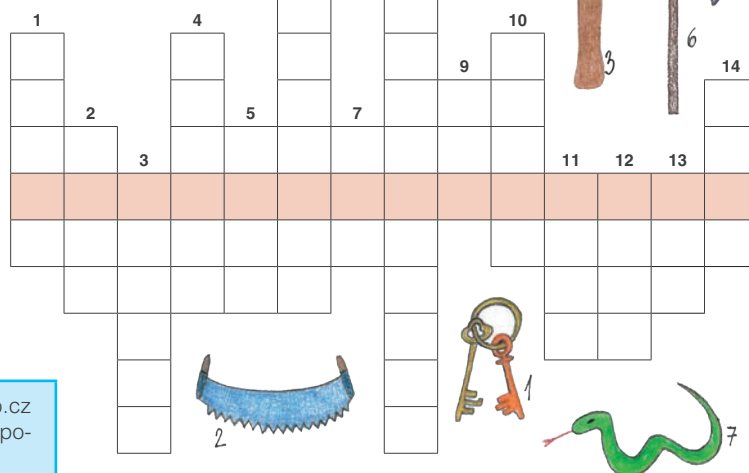
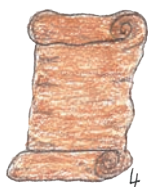
Ale pak jsem si vzpomněl na Kostku Lásky. Když jsem ráno tou kostkou házel, bylo tam „Buďte jedno s ostatními.“ A tak jsem se rozhodl mámě pomoci.

Připravili jsme společně pstruha na whiskey, protože jsme doma neměli víno. Moc jsme si to spolu užili.

„Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil.“ (Jan 15, 3) Ježíš předtím než odešel do nebe, mluvil hodně se svými učedníky a mnoho jim vysvětloval. Dnešním veršem se je snažil připravit na to, aby ho mohli následovat k jeho Otci. Co bylo velmi důležité pro apoštoly, je velmi důležité i pro nás ... (viz tajenka).

Poznáš jednotlivé atributy Ježíšových učedníků? Doplníš do tajenky a spoj jednotlivé symboly se jménem apoštola nebo evangelisty. BARTOLOMĚJ, FILIP, JAKUB st., JAN (dva atributy), JUDA TADEÁŠ, MAREK, MATĚJ, MATOUŠ, ONDŘEJ, PAVEL, PETR, ŠIMON KANANEJSKÝ, TOMÁŠ.

Tajenku křížovky posílejte opět na adresu: katechetky@bcb.cz Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte poslat svou zpáteční adresu.

Práce Charity za STAVU NOUZE

**DIECÉZNÍ CHARITA
ČESKÉ BUDĚJOVICE**

V polovině března zásadně ovlivnila činnost charitních služeb nastupující pandemie covid-19. Všechny Charity v diecézi a jejich služby se rychle musely přizpůsobit nastalé situaci, a to nejlépe tak, aby byla v co největší míře zachována péče o nejzranitelnější a současně nedošlo k ohrožení zdraví pracovníků. Charity tak stojí před obrovskou výzvou a dělají vše pro to, aby zůstaly nablízku potřebným. Významně jim v tom pomáhá ochota a solidarita lidí.

Foto: Oblastní charita Pelhřimov

Klienty z rizikových skupin teď navštěvují pečovatelské služby v rouškách a štítech, aby ochránily jejich i svoji bezpečnost

Foto: archív DCHCB

Šití roušek v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí

První týdny pandemie s sebou přinesly mnoho výzev, organizačních, psychické i fyzické zátěže. Vedení Charit, pracovníci přímé péče, klienti v domácnostech i pobytových zařízeních, jejich rodiny a další si museli projít nelehkou adaptací na aktuální situaci i měnící se opatření. První kroky Charit směřovaly k zajištění základních ochranných pomůcek pro zaměstnance v první linii (pečovatelské, zdravotní sestry, sociální pracovníky), kterých byl zoufalý nedostatek.

Roušky nad zlato

Na mnoha místech ze dne na den začaly vznikat improvizované šicí dílny – do šití se zapojili pracovníci Charit, dobrovolníci, klienti i anonymní dárce. „Naši textilní terapeutickou dílničku jsme předělali na výrobu textilních roušek a rozstříhali tak skoro všechny látky, které jsme měli původně určené na výrobu hraček – to nás zachránilo od první vlny strachu ze strany klientů, protože ti nás samozřejmě do domácností bez roušky nechtěli pouštět,“ zmiňuje nelehký začátek Václava Businská z českobudějovické městské Charity. Psací stoly v Charitách se dočasně proměnily ve stříhací a šicí napříkladem v Kaplici, Pacově nebo Sušici. Díky vlastní iniciativě a dobrosrdečnosti dobrovolníků a ochotných lidí jsou mnohé Charity dostatečně zásobeny bavlněnými rouškami a mohou je podělit klientům svých služeb. „Velice nám pomohly také sociální sítě – například facebooková skupina Spolu proti koronavi-

ru – ČB a Jihočeský kraj, díky níž dobrovolné švadlenky mohly směřovat několik set šitých roušek Charitám v diecézi i jiným pomáhajícím organizacím dle aktuální potřeby. Pomoc přes tuto skupinu koordinovala paní Petra Liška, které patří za její aktivitu velký dík,“ dodává ředitel diecézní Charity Jiří Kohout.

Nové situace – nové výzvy

Charity si musely poradit s řadou omezení a komplikací. Poradenské služby jsou pro potřebné dostupné na telefonu nebo e-mailu, některé služby musely vzhledem k opatřením zavřít nebo významně zredukovat svůj provoz. „V současnosti jsou naše služby zčásti omezené, provádíme jenom menší úklidy, ale imobilní pacienti i nyní potřebují hygienickou péči. Nyní navíc přibýlí i ti, kteří potřebují za současného nouzového stavu dovézt oběd nebo nákup,“ říká pečovatelská Denisa Aubrechtová z Charity Kaplice. Na rozvozech nákupů a obědů se podílejí nejen pracovníci pečovatelských služeb, ale také dobrovolníci, kteří doplňují chybějící personál. Charitních služeb se dotklo zavření školských zařízení. „Naši pracovníci chtěli zůstat v práci, takže jsme jim museli rychle zajistit hlídání a doučování dětí v prostorách nízkoprahového zařízení pro mládež V. I. P., i tak se ale potýká s tím, že po perném dni v práci, kde čelí obrovskému psychickému vypětí, ještě musí věnovat čas školní přípravě dětí,“ uvádí ředitel Městské charity Č. Budějovice Vít Fialka.

Pomoc Charity potřebují převážně lidé v rizikové skupině nad 65 let. „Naše klienty teď navštěvují pečovatelky v rouškách a štítech, aby ochránily jejich i svoji bezpečnost. Věříme ale, že bude lépe a společně to zvládneme. V mnoha domácnostech se do péče o seniory zapojila rodina, naopak se zvýšila poptávka tam, kde teď své nejbližší navštěvovat nemohou,“ doplňuje Lenka Píšová z Oblastní charity Sušice. Jedna pečovatelka či zdravotní sestra za den navštíví i 10 klientů, nutno dodat, že ne každá je vybavena dostatečnými ochrannými prostředky, které by navíc měla po každé návštěvě měnit. Chybí třeba ochranné brýle, štíty, obleky, rukavice nebo mnohokrát skloňované respirátory FFP3. „Nejtěžší je nejistota každého dne, to napětí, kdy budeme pečovat o prvního nakaženého, kdy se nakazí první klient, osoba bez domova či zaměstnanec – dohromady jsme již poslali na testování 8 lidí, zatím byli všichni negativní. Myslím si, že mnoho lidí si také nedokáže představit, jak těžké je pracovat s rouškou a štítem zároveň – zvláště když klienta koupete – štít se vám neustále mlží, z desinfekcí mají pracovníci již popraskané ruce a kolegové s brýlemi chodí půl dne pomalu poslepu, jak se jim s rouškami mlží brýle,“ zmiňuje ředitel budějovické městské Charity Vít Fialka.

Co nás pandemie naučila

Pandemie naučila zaměstnance Charit nejen šít roušky, ale také improvizovat. Z mnohých zaměstnanců se stali nejen švadleny, kurýři a vyjednávači na trhu s ochrannými pomůckami, ale i chemici. „Dezinfekci míchá osobně náš pan ředitel doma ve svém volném čase. Nutně jsme ji totiž potřebovali a nebyla nikde k sehnání. Když nám Kraj Vysočina poskytl čistý líh a Světová zdravotnická organizace přišla s návodem, jak dezinfekci vyrobit, nebylo nač čekat. Kromě líhu je potřeba ještě 3% peroxid vodíku a glycerin, aby dezinfekce nevyušovala kůži. Zatím pan ředitel pro Charitu vyrobil 15 litrů, ale počítá, že potřeba bude minimálně dvojnásobek,“ uvádí Dominika Dufková z Oblastní charity Pelhřimov. Nastalá situace a četná práce z domova také dala možnost k prozkoumání dosud opomíjených moderních technologií. Díky tomu, že všechny Charity v diecézi mohou od loňského roku fungovat na platformě Office 365, se uskutečnilo už nespočet týmových porad prostřednictvím videohovorů, které velice usnadňují pracovníkům komunikaci a předávání informací na dálku.

Podpora materiální i duchovní

„Tváře jsme museli zahalit pod rouškami a najednou vidíme něco, čemu jsme před tím již nedokázali věnovat pozornost. Vidíme slova vyřčená očima. V očích se zrcadlí všechny emoce našeho nitra. Najednou jako bychom byli k sobě více upřímní, otevřenější a vlastně i milejší,“ píše na svých webových stránkách Charita Kaplice. Jedno je jasné – mezi lidmi se zvedla obrovská vlna solidarity a mnohde se vytvořila pevná, rozrůstající se základna ochotných dobrovolníků. „Oslovili jsme paní Evu Černou z CB Elim Písek, která fakticky přes noc byla schopna zkoordinovat své přátele. Jedna noc pak stačila k tomu, aby následující den byla část roušek ušita a předána našim zaměstnancům. Zároveň se přidali další hodní lidé. Mezi nimi je i paní Radka Velická z Nepotřebných věcí v Písku. Celý víkend šila pro naše služby roušky. A pak se stačilo jen zmínit, že máme nedostatek personálu k zajištění pečovatelské služby, a další noc byla v duchu příslibu

zajištění rozvozu obědů a nákupů,“ uvádí dobrou zkušenost Martina Zachatová z Oblastní charity Písek.

„Důležitá je pro nás také podpora duchovních, slova biskupů, kněží a prezidenta diecézní Charity P. Stanislava Brožky. Zažili jsme sílu společné modlitby s požehnáním P. Jaroslava Šmejkal a připojili jsme se večer doma ke každodenní večerní modlitbě,“ doplňuje ředitel Farní charity Pacov Miroslav Kokeš.

„Chtěl bych velmi poděkovat všem zaměstnancům Charit v diecézi za odvahu, trpělivost, vytrvalost a obětavost, s jakou pracují ve prospěch druhých. Všude zaznívá chvála lékařům, policistům, prodavačkám, ale spíše výjimečně někdo zmíní pečovatelky, sociální pracovníky, zdravotní sestry v terénu. Velmi si jejich práce vážím, jelikož má ještě větší smysl než kdy jindy,“ zakončuje s vděkem ředitel diecézní Charity Jiří Kohout.

Do pomoci po celé diecézi se zapojilo nespočet aktivních lidí, dobrovolníků, firem, organizací, škol, měst, obcí i politiků. Děkujeme všem, kteří nás v těchto nelehkých časech podporují a věnují potřebným prostřednictvím Charity svůj čas, um, materiál nebo finanční příspěvek. Jste nedílnou součástí charitního díla a patří Vám upřímné díky!

Martina Baráková; Diecézní charita Č. Budějovice

Inzerce

Sbírka pro Česko:
Na vlně pomoci proti bezmoci!

Číslo účtu: 44665522/0800
Variabilní symbol: 90619

 Charita
Česká republika

JAK MOHOU POTŘEBNÍ O POMOC ZE SBÍRKY PRO ČESKO ZAŽÁDAT?

Současní klienti charitních služeb se mohou obrátit na svého sociálního pracovníka. Ostatní zájemci pomoc mohou kontaktovat pověřenou osobu diecézní Charity, kde dostanou kontakt na pracovníka sociální služby v blízkosti jejich bydliště. Sociální pracovník charitní služby s žadatelem detailně probere jeho situaci. Pokud zjistí, že žadatel už využil veškerou dostupnou pomoc (sociální dávky, potravinová pomoc, charitní šatník, pomoc rodiny, snaha o domluvu s pronajímatelem apod.), může s uživatelem vyplnit žádost o přidělení finanční pomoci ze Sbírky pro Česko.

Kontaktní osoba pro českobudějovickou diecézi:
Mgr. Lucie Klimesšová, tel.: 731 402 803
e-mail: lucie.klimesova@dchcb.charita.cz
Po–Pá 8–15 hod.

Zkouška ohněm pro Oblastní charitu Vimperk

Oblastní charita Vimperk prochází od poloviny března náročným obdobím, které se jí, díky Bohu, zatím daří zvládat. Prostřednictvím pečovatelské služby se ročně stará o 500 seniorů v celém okrese Prachatice, 400 pacientů ošetřuje domácí zdravotní péče a 36 klientů pobývá v Domě klidného stáří v Pravětíně.

MUDr. Matoušek věnoval oblastní charitě Vimperk 500 kusů ochranných roušek

Březen v Oblastní charitě Vimperk nezačal zrovna nejlépe, největší zkouškou si prošel dům pro seniory v Pravětíně. „1. března se rozhoukaly kolem 4. hodiny ráno požární hlásiče v celém zařízení. Okamžitě jsme přivolali hasiče, kteří zjistili, že zakouření budovy způsobil spálený vývar v obrovském nerezovém hrnci. Nedošlo k ohrožení života ani poškození majetku, ale byl to šok a velké ponaučení pro kuchaře, který zapomněl vypnout před odchodem z kuchyně spotřebič,“ líčí situaci ředitelka Oblastní charity Vimperk Dana Marková.

Další náročné zkoušky teprve následovaly. Zprávy o šířící se pandemii, přijímání nejrůznějších opatření, abychom ochránili všechny klienty a zajistili jim náležitou péči. Postupně ubýval personál přímé péče. Po uzavření školských zařízení musely 4 pracovnice zůstat doma na tzv. ošetřovném, protože pečují o děti do 10 let. Postupně vypadlo dalších 7 pečovatelek a zdravotních sester, které musely z důvodu respiračních onemocnění zůstat doma v karanténě. Byly jednotlivě testovány na covid-19, všechny výsledky byly naštěstí negativní, ale doba léčení spolu s nařízenou karanténou po testování v rozsahu 14 dní vimperskou Charitu hodně omezovala. Vypo-

mohly pečovatelky z pečovatelské služby, jedna studentka s kvalifikací praktické sestry a nová pečovatelka, která přišla z důvodu pandemie o svou dosavadní práci.

„Aby toho nebylo málo, 6. dubna mi v 5 hodin ráno volal topič, že praskla převodovka u nového automatického kotle. Venku právě mrzlo a v předpovědi počasí hlásili na ten týden na Šumavě až -11°C. Topiči nebrali telefony, obchody s náhradními díly byly zavřené. Pomohl nám až jeden odborník, který nám zajišťuje spíše technický dohled. Přivezl potřebný náhradní díl a kolem 11. hodiny dopolední jsme mohli konečně zase topit,“ svěčuje se ředitelka Marková.

Pro domov klidného stáří musel být připraven krizový plán. „Oslovila jsem pečovatelky a zdravotní sestry s prosbou, zda by mohly některé z nich přislíbit službu nepřetržitě 14 dní v uzavřeném oddělení v případě vyhlášení karantény. Byla jsem překvapená a dojatá, když mi to přislíbilo 13 pracovníků přímé péče, některé z nich dokonce pečující o děti. Moc jim za to děkuji,“ říká vděčná ředitelka Dana Marková.

Mnohé pracovnice vzaly ihned ochotně náhradní služby za chybějící personál, pracovaly a pracují ve ztížených podmínkách. Jejich práce je těžká, pečují z velké části o zcela imobilní seniory, nyní mají práci ještě ztíženou, protože mají 12 hodin nepřetržitě roušku, ve které se obtížně dýchá. Začínají mít také různé kožní potíže na obličeji i z časté dezinfekce rukou, ale vše to ochotně a trpělivě snášejí a dělají, co je v jejich silách.

Klienti psychicky strádají tím, že je nemohou navštěvovat jejich nejbližší. „Snažíme se jim toto období ulehčit. Poskytujeme jim psychickou podporu, zprostředkujeme jim alespoň komunikaci přes mobil, Skype nebo se mohou se svými příbuznými vidět přes skleněné boční dveře a dorozumívat se telefonem. Venku je nyní krásně, a tak se snažíme alespoň na krátkou dobu umožnit lidem být venku odděleně na venkovní terase, to jim teď hodně pomáhá,“ vypráví ředitelka Marková.

Nelehká situace byla i v pečovatelské službě. Dvě pracovnice byly v karanténě, Charita shání neustále osobní ochranné prostředky a snaží se pomoci seniorům se vším, co potřebují. Dovážku obědů zkomplikovalo zavření školních kuchyní, odkud Charita odebírala obědy pro pečovatelskou službu. I to se však vyřešilo – obědy nyní vaří v kuchyni domova pro seniory v Pravětíně.

V domácí zdravotní péči se nejen Oblastní charita Vimperk potýkala s absolutním nedostatkem ochranných prostředků pro zdravotní sestry. „Vůbec nejkritičtější den byl 3. duben, kdy naše zdravotní sestra poskytovala pomoc pacientce, která nemohla otevřít dveře, ležela ve vážném stavu na zemi ve své domácnosti. Po hospitalizaci pacientky jsme dostali zprávu, že měla seniorka pozitivní test na covid-19, sestra tedy zůstala v karanténě. Naštěstí má první test negativní. Přejeme jí, aby byla zdravá a mohla se vrátit ke své práci, kterou dělá v naší Charitě již 26 let a kterou má ráda,“ zmiňuje Dana Marková.

Pandemie zasáhla i služby sociální prevence. Byl přerušen provoz sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi, krizovou pomoc nyní poskytují pouze telefonicky stejně jako podporu při doprovázení pěstounských rodin. Pracovnice těchto služeb zajišťují v současné době kromě služeb po telefonu také potravinovou pomoc těm, kteří se v současné době dostali do finanční tísně.

„Říká se, že v nouzi poznáš přítele. Hned v prvních dnech nouzového stavu se nám začali ozývat dobří lidé s nabídkou pomoci. Mnozí šli roušky, někteří nám poslali finanční dary, jiní nám darovali ochranné prostředky. Tato náročná doba nám ukázala, že naše Charita je silná a že jsme tým lidí, který stojí i v nejtěžších chvílích při sobě. Ještě jednou děkuji všem zaměstnancům, dárcům i dobrovolníkům za všechno a přeji všem pevné zdraví a hodně štěstí. Nejsme na všechno sami,“ zakončuje ředitelka Dana Marková.

Oblastní charita Vimperk

Foto: Oblastní charita Vimperk

V Domě klidného stáří v Pravětíně pobývá 36 klientů

Koncert rodin ON-LINE?

K Mezinárodnímu dni rodin chystá Diecézní centrum pro rodinu ve spolupráci se Soukromou základní uměleckou školou Natanael Koncert rodin, který se koná ve středu 13. 5. 2020 od 18 hodin. Děti se svými rodiči nebo dalšími příbuznými již nacvičují společně skladby, které právě v tento den zazní. Jenže kde? A bude stav nouze? Jak to bude, nikdo neví, ale koncert si vzít nedáme! Je tu přece internet a tím i neskutečné možnosti! S paní Michaelou Kadlecovou, ředitelkou SZUŠ Natanael, nás provází myšlenka, že se nechceme vzdát, ani koncert odkládat. Naopak jsme se rozhodli pro koncert virtuální – má mnohé výhody:

- účinkujícími se mohou stát umělci, kteří koncertují pro všechny ze svých domovů
- nejsou vázáni na jedno místo, mohou se ho účastnit i rodiny z větší dálky, které by měly obtíže s příjezdem na skutečný koncert
- skladbu mohou nahrát několikrát a vybrat tu nejpovedenější verzi
- účastníci mohou světu ve stavu nouze něco povzbudivého vzkázat
- koncert si může poslechnout mnohem více lidí, ke sledování ve virtuální realitě se vejdou všichni zájemci
- účinkující se mohou podívat sami na sebe – to na živém koncertě nejde

Z mnoha nahrávek jsme dali dohromady jeden velký koncert s doprovodným slovem z kostela sv. Rodiny, kde se měl koncert původně konat. Dne 13. 5. v 18 hodin zazní koncert pro všechny, kteří se připojí k naší oslavě rodiny. Tak se prosím připojte. Informaci o našem koncertu můžete rozšířit do nejširšího okolí. Lístky jsou stále k mání, stačí mít jen připojení k internetu – do virtuální síně se vejdeme všichni, je dost veliká.

Alena Poláčková

DOBROVOLNICTVÍ v době koronavirové

Lidé nastalou „dobu koronavirovou“ občas srovnávají s povodněmi. Dobrovolnické centrum českobudějovické Diecézní charity je od roku 2004 zvyklé organizovat pravidelnou činnost zhruba stovky dobrovolníků, pomoc má však vždy jasný řád. Aktuální stav nouze si vyžádal potřebu přizpůsobit se a upravit pravidla tak, aby bylo možné pomoci co největšímu množství lidí. „Každý pomáhá, jak umí a čísla teď nejsou prioritou,“ říká koordinátorka dobrovolníků Barbora Fišerová Pegleyová.

V době povodní mi bylo 7 let, takže je osobně nemohu porovnávat s aktuální mimořádnou událostí. Jsem zvyklá organizovat dlouhodobou a pravidelnou činnost asi stovky dobrovolníků, jejichž pomoc klientům má jasná pravidla a řád. Toto chaotické období s sebou přináší potřebu přizpůsobení se, koordinování nabídky a poptávky a upravování pravidel tak, abychom pomohli a mohli vyjít vstříc co největšímu množství lidí, ale přitom i tak dodržovat pravidla zákona o dobrovolnické službě, kterým jsem vázaná, ač se to někomu nemusí líbit.

Není to jen o číslech...

Z dosavadních zkušeností vím, že poptávka po dobrovolnících mnohonásobně převyšuje nabídku. Ani to teď neplatí. Chtěla bych proto poděkovat všem lidem, kteří se hlásí a mají vůli pomoci. Opravdu si toho upřímně vážíme, i když v mnohých případech nenajdeme nic, s čím bychom se na Vás mohli obrátit. Čísla mají v naší době velkou váhu, a proto uvedu některá, která však nejsou relevantní. Dobrovolnictví v této době nelze dle mého názoru žádným způsobem

Koordinátorka dobrovolníků Barbora Fišerová Pegleyová

vyčíslit. Dobrovolnické centrum při Diecézní charitě České Budějovice zachytí pouze zlomek nabídek pomoci a může vykazat jen „malou“ část pomoci druhým lidem (i když zde brouzdáme do relativity – to, co se může zdát malé k poměru v celku, je pro naši organizaci nevyčíslitelnou pomocí). Je asi jasné, že největší část dobrovolné pomoci v této době se děje neformálně, nekoordinovaně. Mezi dobrovolnictví se počítá i nezištná sousedská výpomoc, pomoc známým a přátelům, kteří se ocitli v nouzi, nabídnutí roušky řemeslníkovi, který nám přijde opravit bojler (jinak bychom do konce karantény zůstali bez teplé vody) a krčí se přitom za šálou.

V pečovatelské službě pomáhají dobrovolníci i s rozvozem obědů

Dobrovolníci pomáhají s dopravou materiálu

Každý pomáhá tak, jak umí

Od začátku nouzového stavu nabídlo našemu Dobrovolnickému centru pomoc přes 200 lidí z celého Jihočeského kraje (pro srovnání za celý rok 2019 evidovalo Dobrovolnické centrum 100 nových zájemců dobrovolnictví). Lidé se hlásí různými způsoby, ať už přímo koordinátorce dobrovolníků nebo kontaktním osobám v jednotlivých obcích nebo přes databázi Jihočeského kraje. K 9. dubnu jsme zapojili do činnosti 50 dobrovolníků, někteří pomáhají opakovaně, jiní jednorázově. Dohromady tito lidé odpracovali zatím cca 803 hodin, což odpovídá několikaměsíčnímu ekvivalentu v běžných časech. Podařilo se zaevidovat 1334 darovaných roušek. Číslo opět není přesné, protože dárců bylo tolik, že nebylo možné ve statistice pochytit všechny. Činnosti, do kterých se dobrovolníci zapojují, jsou pestré. Někteří šijí roušky, jiní je rozdávají seniorům, další jezdí za dárci, kteří nám roušky nemohou dopravit osobně, a vybírají je od nich. Další dobrovolníci pomáhají např. s rozvozem ochranných pomůcek jednotlivým Charitám v diecézi, pomáhají pečovatelkám Městské charity České Budějovice s rozvozem obědů seniorům, pomáhají manuálně v zázemí Charit – montují skříně, stěhují kanceláře. Jiní dobrovolníci pomáhají obcím a organizacím s nákupy pro seniory a několik dobrovolníků čeká v pohotovosti na lince zřízené pro osamělé lidi, kteří si nemají s kým popovídat. Každý pomáhá tak, jak umí, a dohromady vytváří fungující celek. Jsou to lidé, kteří jsou připraveni vyrazit do akce téměř okamžitě. To, že se na ně můžeme obrátit a spolehnout, nám, nejen v Charitě, významně ulehčuje práci.

Děkujeme!

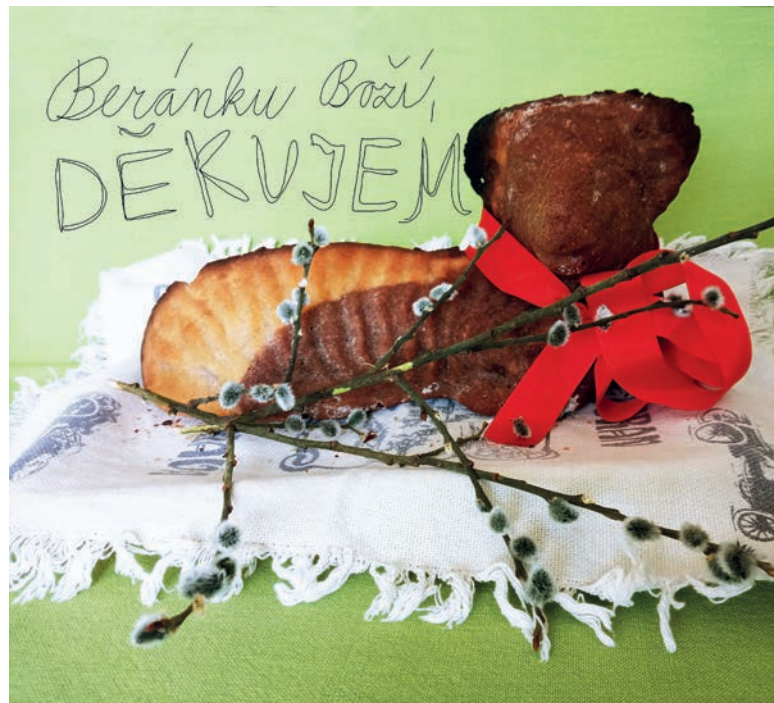
Z výše uvedeného vyplývá, že ač bychom rádi poděkovali každému jednotlivci zvlášť, není to bohužel momentálně v našich silách. Doufám, že se v tomto textu každý trochu našel a také doufám, že přijde doba, kdy třeba budeme moci uspořádat akci, na které každému náležitě vyjádříme náš dík. Věřím, že přijdou časy, kdy si řekneme, že společnými silami jsme to zvládli.

Barbora Fišerová Pegleyová,
Dobrovolnické centrum DCHCB

Foto: archiv DCHCB
Dobrovolníci Diecézní charity rozdávají textilní roušky seniorům před supermarketem

Františkův BERÁNEK BOŽÍ

Beránek, kterého František (8 let) samostatně namíchal jako překvapení a pak upekl s maminkou; Foto: P. H. (maminka Františka)

Tak jsem byla dnes cca 40 min. ráno v práci. Dorazím domů a František je zalezlý v posteli a čte si. Poněkud ponurá atmosféra. Tak se ptám: „Co se stalo?“ Kájík: „Brácha pekl.“

Kouknu do kuchyně a tam je nalitá forma beránka. Oproti jiným pečením nejvíce kuchyně zásadní známky poškození, celkem uklizeno. Nicméně domluva je, že pečeme spolu, takže se zlobím. „Františku, ta forma se musí přeci vysypat!“ „Ale já ji vysypal!“ Kouknu – aha, vysypaná opravdu je.

„A podle čeho jsi to pekl?“ „Podle receptu.“

„Tak mi ho ukaž!“

Chvilí listuje v kuchařce, pak zamíří ke koši na papír. „Ty jsi ten recept vyhodil?“ Recept nenalezen, pokračuji v křížovém výslechu: „A co jsi tam všechno dal?“ „No – mouku hrubou, mouku hladkou, mléko, cukr, kakao, čokoládu, med – bude dvoubarevný.“ „A dal jsi tam vejce, nebo prášek do pečiva?“ „Ne, ten jsem nenašel.“ „Tak to nebude k jídlu, to ti nevyskočí!“

Chvilka ticha. „Ale já ho nechci na jídlo, já ho chci na ozdobu.“ Pohotoví tedy je. Celkem se mu povedl, ty černé uši jsem udělala já svým pečením v troubě. S dětmi Františkova ražení se nenudíte, je to jak na horské dráze.

P. H. (maminka Františka)

Třicáté narozeniny Biskupského gymnázia

Biskupskému gymnáziu J. N. Neumanna (Bigy) bude v září tohoto roku 30 let. To je výročí, které je třeba náležitě oslavit. Co může naše gymnázium oslavovat? V čem je významné?

Bigy je největší církevní vzdělávací institucí v České republice. Navštěvuje jej 720 studentů. Ke gymnáziu patří i Církevní základní škola, kam chodí dalších 500 žáků. Pokud sečteme jména všech maturantů, kteří zde získali středoškolské vzdělání, dojdeme k číslu 4000. Již toto stačí k oslavě. Chcete bonbónek navíc? V posledním oficiálním srovnávání kvalit všech gymnázií v naší republice se Bigy umístilo v první desítku.

Připravili jsme pro Vás průřez historií naší školy. Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, kteří se nejvíce zasloužili o naši školu, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přejí do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm dílů našeho povídání.

Kdo v našem seriálu vystoupí?

1. díl – Zdeněk Dvořák a Martin Maršík
2. díl – Jaromír Talíř a Jan Zahradník
3. díl – Bohuslava Kubačáková a Serafína Bartůšková
4. díl – Michal Bosák a František Fleišman
5. díl – Josef Prokeš a Dominik Ettler
6. díl – Michaela Kudláčková a Jan Schreib
7. díl – Vlastimil Kročil a Martin Maršík

Z historie naší školy (1. díl)

Budova Biskupského gymnázia stojí v místech, kde se dříve tyčily městské hradby s mohutnou obrannou věží Mandou. Ta stála v křižovatce, kde se nyní střetává ulice Široká s ulicí Jirsíkovou. První zmínky o Mandě pocházejí přibližně z roku

1400. Na svém místě stála nehnutě 500 let a tvořila součást gotického opevnění města. Osudovým pro ni byl rok 1904, kdy zasedající městská rada rozhodla o neodkladném zbourání věže. Okolo tohoto rozhodnutí byla velká polemika, protože již v této době si někteří významní lidé uvědomovali, že je třeba chránit historické stavby. Rada města však stála za svým rozhodnutím a nenechala se přesvědčit. Oficiálním důvodem stržení věže byl její neutěšený až havarijný stav. To ale byla jen záminka. Hlavní důvod byl ten, že se právě dostavělo městské muzeum a dle radních bylo žádoucí, aby nová, ani ne pět let stará stavba, byla vidět i ze Široké ulice. Po zbourání Mandy zůstaly Budějovicím již jen poslední dvě významné věže z městského opevnění – Rabenštejnská a Železná panna. Zajímavostí je, že Manda získala své jméno po lazebnici Magdaléně Kozlovcové, která ve vedlejší domě provozovala v 15. století svůj salón. Hlavní vchod do naší školy je tedy v místě, kde byla boční zeď již zmiňované věže a celá budova kopíruje postavení městských hradeb. *(pokračování příště)*

Ing. Martin Maršík, Ph.D. – současný ředitel školy

„Ve funkci ředitele školy jsem poměrně krátkou dobu, necelé tři roky, od roku 2017. Řízení tak velké instituce není vůbec jednoduchá věc. Přece jen je zde zaměstnáno přibližně 150 učitelů, vychovatelek, kuchařek, administrativních a technických zaměstnanců. K našim školám totiž patří i internát a dvě školní jídelny. Naštěstí mi bývalý ředitel Zdeněk Dvořák předal sehraný pedagogický a technický kolektiv, o který jsem se mohl opřít.“

Pohled na věž Manda od DK Slavie před rokem 1904; Zdroj: archiv Milana Bindera

Pohled na stejné místo dnes; Zdroj: archiv Milana Bindera

Bývalý ředitel Zdeněk Dvořák (vlevo) se svým nástupcem Martinem Maršíkem (vpravo);
Foto: archiv M. Maršíka

Na co jsem v našich školách hrdý a na čem můžeme stavět? Jak jsem se již zmínil, základ každé školy tvoří pedagogický sbor. Jsem rád, že u nás máme učitele, kteří si nechodí do školy jen své hodiny odučit, ale které pedagogická činnost baví a vnímají ji jako životní poslání. Žijeme v době, kdy je také velmi důležitá ekonomicko-administrativní agenda. V této oblasti došlo k velké obměně našich zaměstnanců a jsem přesvědčen, že na Bigy nyní pracují lidé, na které se mohu spolehnout. Naším zřizovatelem je Biskupství česko-budějovické. Zde cítím podporu, a to jak finanční, tak i morální. Musím poděkovat za všechny nemalé investice, které v poslední době do obou našich škol od zřizovatele přicházely. Na závěr tohoto odstavce jsem si nechal naše žáky a studenty. Jsem opravdu hrdý na to, jací jsou. Dohromady se nám všem podařilo vybudovat společenství, kam se nechodíme jenom učit, ale i trávit volný čas, pomáhat si a radovat se ze světa, ve kterém žijeme.

A co přeji našemu Biskupskému gymnáziu do budoucna, jaké mám vize? Na toto téma bych se chtěl zaměřit v posledním dílu tohoto seriálu. Pokud bych ale měl k dispozici pouze dvě věty, řekl bych asi toto: přál bych si, aby brány našeho gymnázia opouštěli zdravě sebevědomí a vzdělání mladí lidé, kteří umějí prosadit svůj názor a jsou zároveň ochotni přijmout i názor ostatních. Mladí lidé, schopní klást si otázky o smyslu věcí.“

Mgr. Zdeněk Dvořák – bývalý ředitel školy

„Biskupské gymnázium bylo založeno v roce 1990 tehdeším česko-budějovickým biskupem Miloslavem Vlkem. Já jsem v té době pracoval na Jihočeském KNV, kde jsem byl za Občanské fórum nominován do funkce vedoucího odboru školství, takže jsem s nově vznikající školou byl už tehdy v kontaktu. Gymnázium zpočátku nemělo vůbec nic, ale lidé se zapojili s velkým entuziasmem do práce.

První čtyři třídy gymnázia vzal pod sebe tehdejší ředitel Gymnázia Jírovcova pan Vojtěch Janda. Jeho jméno bylo zárukou, že začínající škola je v dobrých rukách. V průběhu prvního školního roku mě oslovil generální vikář Václav Dvořák s tím, že by byl rád, kdybych se ujal řízení této instituce. Vzájemně jsme si později potvrdili, že jsme tehdy netušili, jak dlouhá léta krásné spolupráce nás čekají. Budějovická gymnázia měla u veřejnosti dobrý zvuk a vyrovnat se jim nebylo lehké. Proto se naše gymnázium muselo odlišit

atraktivním programem. Zaměřili jsme se na kvalitní výuku cizích jazyků a navázali kontakty se zahraničními školami s možností ročních studijních pobytů pro naše studenty. Tato orientace se odrazila ve velkém zájmu veřejnosti a na jednu nově otevíranou třídu se hlásilo až 120 žáků. Veškerá tato spolupráce byla přínosem nejen pro studenty, ale i pro naši společnost. Studenti se vraceli ze zemí s dlouhou demokratickou tradicí a pomáhali měnit politické klima. A to byl křesťanský přínos tehdejší sjednocující se Evropě. Postupně se podařilo získat většinu velkého areálu sester Boromejek, kde gymnázium sídlí dodnes. V roce 2002 byla zřízena i Církevní základní škola v objektu řádu Milosrdných sester. Tím v česko-budějovické diecézi církevní školství obsáhlo všechny stupně vzdělání, a to od mateřské školy až po univerzitu. Postupem času vznikl pružný vzdělávací program, ve kterém si studenti mohou vyprofilovat studijní program podle svých potřeb a zájmů.

I když se mi v roce 2017 neodcházelo lehce, opouštěl jsem post ředitele s pocitem, že jsem svůj úkol splnil. Tou dobou byla škola téměř kompletně zrekonstruovaná a vybavená odbornými učebnami s laboratořemi. Pokud jde o výsledky maturit, je Bigy nejlepším v kraji a jeho absolventi dosahují téměř 100% úspěšnosti v přijetí na prestižní univerzity v ČR i v zahraničí. Malý úvazek na Bigy mi umožňuje být stále v kontaktu s „mým dítětem“.

Připravil Martin Maršík

Hradební věž Manda – pohled z Kněžské ulice před rokem 1904

Kláster sester od Piety, Calamba, Filipíny

Téměř 500 dětí ze vzdálených Filipín má díky darům z České republiky zajištěnu dostatečnou výživu, vzdělání a lékařskou péči. Věřící tento projekt prostřednictvím Papežského misijního díla dětí podporují už téměř jedno desetiletí. Ze stovky projektů z nejrůznějších částí světa, které se scházejí v české národní kanceláři, je tento deset tisíc kilometrů vzdálený projekt pro českobudějovickou diecézi jedním z nejbližších. Misijní cesta v roce 2015 nejenže přesvědčila českou výpravu o správném nakládání s prostředky, ale stala se také začátkem pravidelné výměny informací o projektu, sdílením drobných radostí i starostí a fotodokumentace. Na Filipínách se už obvykle těší na zprávy o činnosti českobudějovických Misijních klubek nebo katechetických počínů s dětmi, které vedou k zájmu o osudy dětí v misijních zemích i praktické pomoci.

Cesta do Calamby, města na úpatí hor na jih od Manily, hlavního města Filipín, trvá podle plánovače trasy zhruba hodinu. Než se ale propletete ulicemi desetimilionového hlavního města, počítejte minimálně s další hodinou navíc. Infrastruktura tohoto rozlehlého státu rozloženého na více než sedmi tisících ostrovech a ostrůvcích je – jak jinak – plná překvapení. Po přeplněných a rozestavěných silnicích Manily se za městem objevují dobře udržované úseky, kde dodávka a řidič, zvyklí jezdit stylem brzda-plyn, hledají nový způsob jízdy a moc jim to nejde. Než se to stačí naučit, objeví se úseky, na nichž potkáte stádo krav, které auto vrátí do starého rytmu.

Půlmilionové město Calamba nese hrdé označení nejrozvinutějšího města regionu a rozkládá se na úpatí dřímající sopky Mount Makiling. Najdeme zde rozsáhlou průmyslovou zónu, množství vysokých škol i památník národního hrdiny José Rizala, symbolu boje proti španělské nadvládě na konci 19. století, který se zde narodil. Vedle všech těchto hrdých označení ale nemusíme dlouho hledat všudypřítomnou druhou stranu života této země. Chudoba tady křičí ze všech postranních ulic. A pokud se vydáme na úplný okraj města, zcela jistě se dostaneme ke slumu.

Na okraji města byl před více než padesáti lety postaven dům pro členy řádu saleziánů, kteří sem přicházeli na odpočinek. Jim měly v posledních dnech posloužit sestry od Piety. Historie se však vyvíjela jinými než vyznačenými cestami a sestry se možná trochu neplánovaně staly misionářkami. Poloha jejich kláštera jim totiž umožňuje být nablízku obyvatelům slumu pod klášteřem i domorodcům žijícím na úpatí hor nad klášteřem.

Pokud se sestrami projdete uličkami tohoto podivného sídliště, jehož domy představují nejroztodivnější směs kreativity domů ze dřeva, plechu, cihel, trubek a dalších materiálů, vidíte, že jsou téměř ve všech domech vítány. Sestry chodí navštěvovat rodiny dětí, které zdarma vyučují a pro které byly dlouhou dobu přítomné v dvoutřídní podlouhlé plechové budově blízko „centra“. Centrem se v této asijské katolické zemi v okrajových čtvrtích rozumí malá svatyně se sochou světce,

Setkání s rodinami a dětmi v „centru“ slumu doprovázela velká pohostinnost místních

kolem níž je obvykle větší udusaný prostor nejen na nedělní shromáždění.

Ke službě lidem ze slumu se postupně začala přidávat potřeba být nablízku i domorodcům přicházejícím z nejrůznějších důvodů z hor dolů do města. Těmi důvody jsou cesty za příležitostnou prací a výdělkem, ale také zdravotní problémy, které už nejdou vyřešit běžným způsobem. Podtrženo a sečteno, sestry se v tuto chvíli s pomocí celosvětového fondu pomoci misionářům, tedy Papežských misijních děl, starají téměř

o 500 dětí v nejrůznějších potřebách. Dětem z hor poskytují základní zdravotní péči nebo zprostředkovávají odbornou, oběma skupinám – dětem z hor i ze slumu – zajišťují výživu a vzdělání. Vzdělání probíhá nyní už v modernějších třídách, které sestry přistavěly jako druhé křídlo v areálu svého kláštera. Nedílnou součástí jejich služby tvoří také návštěvy rodin a vyhledávání rodin, dětí a potřebných v lesích na úpatí hor.

Komunitu netvoří jen domorodé sestry. Představená kláštera, sestra Ermenegilda, přišla na Filipíny z Itálie a její nejbližší spolupracovnice, sestra Claudia, zanechala vyučování angličtiny v rodném Peru. Tváře dalších sester a novic prozrazují, že se kongregace rozrůstá o domorodé sestry, což je ostatně zájem veškeré misionářské činnosti. Místní sestry obyvatelům nejlépe porozumí, a to doslova. Představená kláštera nám při návštěvách rodin s povzdechem prozradí, že se dosud pořádně nenaučila ani druhý filipínský úřední jazyk, kterým je vedle angličtiny tagalog, natož aby rozuměla dalším nářečím. Tento deficit se snaží vynahradit prostou blízkostí a obyčejným pobytem v rodinách.

Díky pravidelným zprávám, které sestry zasílají do českobudějovické diecéze, považujeme tento deset tisíc kilometrů vzdálený projekt za jeden z nejbližších. V této době se stejně jako my potýká i samotné Filipíny s nečekanou situací a opatřeními. Necháme už hovořit sestru Claudii v dopisech posledních týdnů:

15. 1. 2020, Filipíny-Calamba

Díky za báječnou poznámku o chlapci, který se přišel zeptat, zda Bůh rozumí modlitbě v angličtině. Ano, rozumí nám všem a všechny nás také velmi miluje. Možná jste slyšeli ze zpráv o erupci sopky Taal v polovině ledna. To místo je od nás vzdálené jen 30 kilometrů. Naše město bylo zasaženo jen lehkým popraškem popela, ale lidé žijící na úpatí hory museli opustit své domovy. Zasaženy byly tisíce lidí a zůstali tak bez prostředků. I díky vaší pomoci jsme schopni se s těmito našimi bratry a sestrami v nouzi podělit o to málo, co máme. I s velkou pomocí pomáhajících organizací i Církve se zotavují jen pomalu. Nyní začaly opět fungovat i naše třídy pro děti, trochu jsme musely upravit a rozšířit rozvrh, abychom dohnaly to, o co nás připravila mimořádná situace vzniklá erupcí sopky.

Kaple sester je v klášteře umístěna blízko hlavního vchodu a dveře zůstávají otevřené dokořán. V těchto dnech zde sestry setrvávají na modlitbách za své děti, rodiny i za nás.

21. 3. 2020, Filipíny-Calamba

Milí z Papežských misijních děl! Jak se vám daří? V tomto čase strachu pozvedáme společně svá srdce k Bohu. Za vás za všechny. Covid 19 způsobuje paniku po celém světě. My tady v komunitě nabízíme Bohu naše modlitby za ochranu. Od té doby, co vláda nařídila zákaz vycházení, trávíme více času v modlitbě. Stejně jako děti se teď ve svých rodinách modlí růženec. Máme naději, že toto všechno brzy pomine z Boží milosti a soucitu. Doufáme, že vy všichni jste v bezpečí a v pořádku, vaše země, děti a rodiny. Zůstávejme sjednoceni v modlitbě. Byly u nás zrušeny i mše svaté v kostelích, i když kněží slouží denně jejich mše svaté. A tak jsou přenášeny internetem, aby se se věřící mohli společně modlit a být v duchovním spojení. Pozdravy od nás všech! Sestra Claudia

28. 3. 2020, Filipíny-Calamba

Naši drazí! Děkujeme vám za sdílení vaší situace. V tomto čase jsme jedna velká Boží rodina a cítíme jednotu v této „svázané“ době, spojení vytrvalou vírou v našeho Pána. Ve službě těm nejzranitelnějším z našich bližních. Jak víte, staráme se o rodiny z hor nad námi a slumu pod námi. V tuhle dobu jim schází úplně všechno, protože jejich obživa je založena na maličkém výdělku každý týden. Přestože máme zákaz vycházení, poloha našeho kláštera na úpatí hor na kraji města nám umožňuje být jim nablízku – musí projít okolo našeho kláštera, když jdou do lesů na úpatí hor hledat něco k jídlu – jsou to banány, kořínky a jiné plody a ovoce. My přidáváme jako vždy ze zásob rýže, která je základem každého jídla. Tím je v tuhle chvíli rýže s nasekanými banánovými květy a kokosovým mlékem – velmi zdravé a výživné. Díky Bohu za plody země. Dávejte na sebe pozor a pomozte dětem překonat tuhle dobu strachu a utrpení, dodávejte jim odvahu k dobrému a ať nezapomínají, že nikdo nejsme ostrov. Bůh žehnej nám všem! Sestra Claudia a celý klášter sester od Piety.

I vy můžete práci sester v Calambě podpořit zasláním daru na účet Papežských misijních děl:

72540444/2700, variabilní symbol 40

Za jakoukoli pomoc upřímně děkujeme!

Hana Koukalová

Odpolední programy pro děti ve slumu téměř vždy doprovází také svačina, kterou rozdává sestra Claudia. Díky věřícím z České republiky tak mnoho dětí dostane jedno vydatnější jídlo za den.

Televize Noe pro vás a s vámi

Bývalý českobudějovický biskup Jiří Padour při natáčení rozhovoru pro televizi Noe

Desátým květnem vstupuje televize Noe do patnáctého roku svého života. V průběhu oněch poženaných let rozšířila své vysílání z původních několika pořadů denně na celých čtyřiaadvacet hodin, zvětšil se její pracovní tým a přibyla řada nových spolupracovníků, podstatně se změnilo i technické zázemí a vybavení včetně přenosového vozu. Díky vývoji pozemního vysílání jsou její pořady snadno dostupné na celém území naší země. Přes všechny vývojové změny staví televize Noe na stále stejných základech, tedy být televizí dobrých zpráv.

Nedávno jeden znalec mediálního prostředí označil televizi Noe za jedinou televizní stanici s přímým mandátem diváků. Ti si totiž Noe prostřednictvím svých darů financují, svými připomínkami, anketami i osobní komunikací utvářejí její program. Přímá vazba na diváka je pro nás zásadní. Jsme rádi, že hlavně těm, na které spolu s nemocemi a věkem doléhá samota, se stáváme víc než blízkými společníky. Silně jsme to prožili v době uzavřených kostelů, kdy tolik lidí prožívalo naším prostřednictvím mše svaté, naslouchalo inspirujícím promluvám duchovních nebo sledovalo hodnotné filmy a pořady o světcích či významných poutních místech. Velké ohlasy od diváků máme také na nové pořady a programové změny, kterými jsme reagovali na pro všechny novou situaci způsobenou opatřeními proti šíření koronaviru. Mnozí také prostřednictvím našeho vysílání mohli pomoci potřebným nebo získat informace o osobách a institucích pomoc nabízejících.

Přestože sídlíme v Ostravě, chceme být svým divákům co nejbližší i v každém místě u nich doma. Naším prvním významným cílem v jižních Čechách s týdnem plným živého vysílání bylo Celostátní setkání mládeže v Táboře-Klokotech v roce 2007. Jeho součástí byl i krásný koncert zpěvačky Rebeccy St. James. Nechyběli jsme ani na Charismatických konferencích, které před Brnem probíhaly v Českých Budějovicích. Zázna-

my přednášek z těchto konferencí vysílané v pořadu Noční univerzita jsou dodnes pevnou součástí našeho programu. Natočili jsme rovněž dokumentární drama o prachatickém rodákovi a prvním světcí Severní Ameriky Janu Nepomuku Neumannovi. Považujeme si také spolupráce s časopisem Duha při společném představování práce farních katechetů. S vděčností a úctou vzpomínáme na bývalého biskupa Jiřího Padoura i kardinála Miloslava Vlk. Spolupráci s biskupem Vlastimilem Kročilem jsme započali při mši svaté, na které přijal biskupské svěcení i jeho představením v pořadu Živě s biskupem.

V našem tištěném Zpravodaji, který vydáváme třikrát ročně, jsme zvali do kostela sv. Vintíře v Dobré Vodě u Hartmanic. Těšíme se, že budeme zvat i na další poutní a zajímavá místa českobudějovické diecéze. Můžeme tak činit také díky mnoha štědrým dárcům a podporovatelům z vašeho kraje. Všem i touto cestou velmi děkujeme. Velké poděkování patří také všem, kteří se za nás modlí. I my modlitbu stále potřebujeme.

Těšíme se na setkání s vámi u televizních obrazovek a co nejdříve také u vás v jižních Čechách.

*Redakce televize Noe,
www.tvnoe.cz*